

IV. JURISPRUDENȚĂ ÎCCJ

RIL

• ABSTRACT

In relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the appeal in the interest of the law), four decisions on admission were ruled on in relation to: The Criminal Code; the Code of Civil Procedure; G.O. no. 22/2002 regarding the performance of the payment obligations established in the charge of public institutions through enforceable titles; G.E.O. no. 80/2013 on judicial stamp duties, as subsequently amended and supplemented.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 2/2020
(M. OF. NR. 177/04.03.2020): ART. 28 RAPORTAT LA ART. 35
ALIN. (2), ART. 9 ȘI ART. 34 ALIN. (3) DIN O.U.G. NR. 80/2013
PRIVIND TAXELE JUDICIARE DE TIMBRU**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 2/2020 (M. Of. nr. 177 din 4 martie 2020)	Complet RIL	O.U.G nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare	Art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3)	În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și

				completările ulterioare, nu sunt supuse taxei judiciare de timbru căile de atac atunci când acestea vizează soluțiile pronunțate de instanțele anterioare asupra cererii accesorii formulate în proces de părți, de acordare a cheltuielilor de judecată.
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 177 din 4 martie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 2/2020 prin care s-a dezbătut recursul în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt supuse taxei judiciare de timbru căile de atac atunci când acestea vizează soluțiile pronunțate de instanțele anterioare asupra cererii accesorii formulate în proces de părți, de acordare a cheltuielilor de judecată.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 28 din O.U.G. nr. 80/2013

„Dacă legea nu prevede altfel, este scutită de la plata taxei judiciare de timbru orice cerere pentru exercitarea unei căi de atac, ordinare și extraordinare, împotriva hotărârii judecătorești prin care a fost soluționată o acțiune sau cerere scutită, potrivit legii, de taxă judiciară de timbru.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 2/2020

Prin Decizia nr. 2/2020, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt supuse taxei judiciare de timbru căile de atac atunci când acestea vizează soluțiile pronunțate de instanțele anterioare asupra cererii accesorii formulate în proces de părți, de acordare a cheltuielilor de judecată.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 3/2020
(M. OF. NR. 181/05.03.2020): CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 3/2020 (M. Of. nr. 181 din 5 martie 2020)	Complet RIL	Codul de procedură civilă	Art. 488 alin. (1)	În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, motivul de recurs prin care se critică modalitatea în care instanța de fond s-a pronunțat, în raport cu prevederile art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra proporționalității cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocaților, solicitate de partea care a câștigat procesul, nu se încadrează în motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În M. Of. nr. 181 din 5 martie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 3/2020 prin care s-a dezbătut recursul în interesul legii referitor la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, motivul de recurs prin care se critică modalitatea în care instanța de fond s-a pronunțat, în raport cu prevederile art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra proporționalității cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocaților, solicitate de partea care a câștigat procesul, nu se încadrează în motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă

„Art. 488 – (1) Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate:

- când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;*
- dacă hotărârea a fost pronunțată de alt judecător decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului sau de un alt complet de judecată decât cel stabilit aleatoriu pentru soluționarea cauzei ori a cărui compunere a fost schimbată, cu încălcarea legii;*
- când hotărârea a fost dată cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;*
- când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;*
- când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității;*
- când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei;*
- când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat;*
- când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.”*

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 3/2020

Prin **Decizia nr. 3/2020, ÎCCJ (Complet RIL)** a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, a stabilit că **în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, motivul de recurs prin care se critică modalitatea în care instanța de fond s-a pronunțat, în raport cu prevederile art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra proporționalității cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocaților, solicitate de partea care a câștigat procesul, nu se încadrează în motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 1/2020
(M. OF. NR. 184/06.03.2020): O.G. NR. 22/2002
ȘI CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 1/2020 (M. Of. nr. 184 din 6 martie 2020)	Complet RIL	O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare și Codul de procedură civilă	Art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002 și art. 781 alin. (5) lit. c) din C. pr. civ.	În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, sumele destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de

				trezorerie și societăți bancare, nu pot face obiectul executării silite prin poprire.
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 184 din 6 martie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 1/2020 prin care s-a dezbătut recursul în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, sumele destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare, nu pot face obiectul executării silite prin poprire.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002

„(2) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate.”

Art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă

„(5) Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) sumele care sunt destinate unei afectațiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;

b) sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale și internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;

c) sumele aferente plății drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înființării popririi. Atunci când asupra aceluiași cont sunt înființate mai multe popriri, termenul de 3 luni în care se pot efectua plăți aferente drepturilor salariale viitoare se calculează o singură dată de la momentul înființării primei popriri.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 1/2020

Prin **Decizia nr. 1/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că **în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, sumele destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare, nu pot face obiectul executării silite prin poprire.**

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL)
NR. 4/2020 (M. OF. NR. 211/16.03.2020): ART. 91 ALIN. (1) LIT. A)
ȘI ALIN. (3) DIN CODUL PENAL

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 4/2020 (M. Of. nr. 211 din 16 martie 2020)	Complet RIL	C. pen.	Art. 91 alin. (1) lit. a) și alin. (3)	Când pedeapsa amenzii se adaugă pedepsei închisorii, amenda penală se execută, chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.

În M. Of. nr. 211 din 16 martie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 4/2020 prin care s-a dezbătut recursul în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 91 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Codul penal.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că ori de câte ori pedeapsa amenzii se adaugă pedepsei închisorii, amenda penală se execută, chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 91 alin. (1) lit. a) și alin. (3) – „Condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere” din Codul penal

„(1) Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani;

(...)

(3) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă:

a) pedeapsa aplicată este numai amenda;

b) aplicarea pedepsei a fost inițial amânată, dar ulterior amânarea a fost revocată;

c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 4/2020

Prin **Decizia nr. 4/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) a *admis* recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 91 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Codul penal, când pedeapsa amenzii se adaugă pedepsei închisorii, amenda penală se execută, chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere”**.

HP

• ABSTRACT

Furthermore, in relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), three decisions were published in relation to: the Criminal Code; the Civil Code; Law no. 85/2014 on insolvency prevention and insolvency procedures.

HP. DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 1/2020 (M. OF. NR. 173/03.03.2020): ART. 290 ALIN. (3) ȘI ART. 273 ALIN. (1) DIN CODUL PENAL

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 1/2020 (M. Of. nr. 173 din 3 martie 2020)	Complet DCD	C. pen.	Art. 290 alin. (3); Art. 273 alin. (1).	Martorul denunțator care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.

În M. Of. nr. 173 din 3 martie 2020 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 1/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **posibilitatea ca martorul denunțator care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal să fie subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal, sau de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **martorul denunțator care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 290 (Darea de mită) alin. (3) din Codul penal

(3) Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.

Art. 273 (Mărturia mincinoasă) alin. (1) din Codul penal

(1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 1/2020

Prin **Decizia nr. 1/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) *a admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 1362/110/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: **„Dacă martorul denunțator beneficiar al cauzei de nepedepsire, prevăzute la art. 290 alin. (3) din Codul penal, poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 din Codul penal sau de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal”.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **„martorul denunțator care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal”.**

**HP. DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 18/2020
(M. OF. NR. 191/10.03.2020): CODUL CIVIL**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 18/2020 (M. Of. nr. 191 din 10 martie 2020)	Complet DCD	Codul civil	Art. 643 alin. (2) teza a doua	În cazul acțiunii în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil instituie o excepție de la opozabilitatea hotărârii judecătorești reglementată de art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă.
		Codul de procedură civilă	Art. 435 alin. (2)	

În M. Of. nr. 191 din 10 martie 2020 a fost publicată Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 18/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, **în cazul acțiunii în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil instituie o excepție de la opozabilitatea hotărârii judecătorești reglementată de art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil

„(2) Hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor. Hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari”.

Art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă

„(2) Hotărârea este opozabilă oricărei terțe persoane atât timp cât aceasta din urmă nu face, în condițiile legii, dovada contrară”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 18/2020

Prin **Decizia nr. 18/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) *a admis* sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Suceava - Secția I civilă, în dosarul nr. 7542/314/2015 și, în consecință, a stabilit că: **„în cazul acțiunii în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil instituie o excepție de la opozabilitatea hotărârii judecătorești reglementată de art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă”.**

**HP. DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 19/2020
(M. OF. NR. 244/25.03.2020): ART. 90 ALIN. (1)-(2)
ȘI ART. 5 PCT. 20 DIN LEGEA NR. 85/2014
PRIVIND PROCEDURILE DE PREVENIRE A INSOLVENȚEI
ȘI DE INSOLVENȚĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 19/2020 (M. Of. nr. 244 din 25 martie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	Art. 90 alin. (1)-(2) și art. 5 pct. 20	Renunțarea la compensație este compatibilă cu procedura insolvenței, cu excepția situației în care creanța ce face obiectul compensației aparține creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii.
		Codul civil	Art. 1.617 alin. (1) și alin. (3)	

În M. Of. nr. 244 din 25 martie 2020 a fost publicată Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 19/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 90 alin. (1)-(2) și art. 5 pct. 20 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, coroborate cu prevederile art. 1.617 alin. (1) și alin. (3) din Codul Civil.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că în interpretarea respectivelor dispoziții renunțarea la compensație este compatibilă cu procedura insolvenței, cu excepția situației în care creanța ce face obiectul compensației aparține creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii. De asemenea, potrivit Înalte Curți, este admisibilă invocarea compensației legale a datoriilor reciproce dintre un

creditor înscris la masa credală și debitorul aflat în insolvență, de către un alt creditor îndreptățit să participe la procedură, dacă acesta din urmă poate dovedi prejudiciul cauzat prin refuzul sau neglijența debitorului insolvent și a practicianului în insolvență în exercitarea acestui drept.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 90 alin. (1)-(2) și art. 5 pct. 20 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

„Art. 5 pct. 20

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații:

(...)

20. creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței este creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile. Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de dânsul. Creditorii vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 72;

(...)

Art. 90

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul niciunui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii. Compensarea poate fi constatată și de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și creanțelor reciproce născute după data deschiderii procedurii insolvenței”.

Art. 1.617 alin. (1) și alin. (3) din Codul civil

„(1) Compensația operează de plin drept de îndată ce există două datorii certe, lichide și exigibile, oricare ar fi izvorul lor, și care au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile de aceeași natură.

(...)

(3) Oricare dintre părți poate renunța, în mod expres ori tacit, la compensație”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 19/2020

Prin Decizia nr. 19/2020, ÎCCJ (Complet DCD/C) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 3360/111/2015/a22, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 90 alin. (1) și (2) și art. 5 pct. 20 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 1.617 alin. (1) și (3) din Codul civil, renunțarea la compensație este compatibilă cu procedura insolvenței, cu excepția situației în care creanța ce face obiectul compensației aparține creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii.

Este admisibilă invocarea compensației legale a datoriilor reciproce dintre un creditor înscris la masa credală și debitorul aflat în insolvență, de către un alt creditor îndreptățit să participe la procedură, dacă acesta din urmă poate dovedi prejudiciul cauzat prin refuzul sau neglijența debitorului insolvent și a practicianului în insolvență în exercitarea acestui drept”.